

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **M. R.**, zast. JUDr. Miroslavou Dekanovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, Kralická 1007/3, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2005, č. j. 59 Az 219/2004 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2005, č. j. 59 Az 219/2004 - 27, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2004, č. j. OAM-3386/VL-20-11-2004, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Krajský soud především neshledal důvodnou žalobní námitku stěžovatele, že správní orgán postupoval v rozporu s procesním předpisem. Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovateli byla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci samé k jeho podkladům a že správní orgán si opatřil všechny potřebné podklady nutné pro vydání takového rozhodnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak patrné, že správní orgán

vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Nic tedy nenaznačuje, že by se správní orgán zabýval věcí neodpovědně a nesvědomitě. Stěžovateli též byla dána možnost, aby podal úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, jež ho vedly k opuštění země původu. Jeho písemné projevy a výpověď při pohovoru svědčí o tom, že Ukrajinu v září 2002 neopustil z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má [§ 12 písm. a) a b) zákona o azylu]. Stěžovatel podal žádost o udělení azylu až v roce 2004 z toho důvodu, že se chtěl vyhnout hrozícímu správnímu vyhoštění, které mu bylo uděleno dne 11. 11. 2004 za nezákonný pobyt na území České republiky na dobu tří let. Za tohoto stavu správní orgán zcela opodstatněně odmítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V dalším se pak krajský soud zabýval důvody, pro které současně nebylo možno rozhodovat o neudělení azylu podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a překážkách vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu, která se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí správního orgánu je v souladu se zákonem.

Stěžovatel namítl, že správní orgán v řízení nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, který tak porušil nejen ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), ale v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o udělení azylu. Správní orgán při svém rozhodování porušil též ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu (důkazy, které si opatřil, nebyly úplné) a v důsledku tohoto pochybení pak ani nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které potřeboval zodpovědět. V důsledku těchto vad řízení rozhodnutí ve věci samé nevyplývá ze zjištěných podkladů a není zde proto logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Současně stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele i na obsah vydaného správního rozhodnutí. Právě ze skutečností uváděných stěžovatelem vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud, a proto se tyto skutečnosti staly základem jejich rozhodování. Námitky stěžovatele ohledně porušení v kasační stížnosti uvedených ustanovení správního řádu jsou zcela obecné a nekonkrétní bez vztahu k odůvodnění správního rozhodnutí. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správní orgán neshledal důvody a navrhl zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2005, č. j. 59 Az 219/2004 - 27, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu, vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud má za to, že se zcela mýlí s obsahem správního spisu obecné námitky kasační stížnosti, že správní orgán nepřesně a neúplně zjistil skutečný stav věci a že důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné.

Především je tato námitka zcela nekonkrétní, v rozporu s požadavky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., a nelze z ní ani vysledovat, jaké další či jiné důkazy měl správní orgán vlastně provádět a v čem jsou podle přesvědčení stěžovatele skutková zjištění neúplná. Proto je třeba poukázat na správný závěr krajského soudu, který k této problematice vyslovil v odůvodnění napadeného rozsudku. Jelikož pohovorem byl zjištěn důvod žádosti stěžovatele o udělení azylu, který pod zákonný důvod zařadit nelze, není a ani nemůže být námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu důvodná. Povinnost zjistit skutečný stav věci má v tomto případě správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které stěžovatel jako žadatel o azyl uvedl v průběhu správního řízení. V této souvislosti je třeba připomenout i judikaturu Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje správnost závěru krajského soudu. Podle ustálené judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004) má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení zákona o azylu, ani jiného zákona, nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle § 32 odst. 1 správního řádu má proto správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Pokud tedy správní orgán umožnil stěžovateli, jako žadateli o udělení azylu, sdělit v žádosti a v protokolu o pohovoru všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že při rozhodování o žádosti stěžovatele o udělení azylu vycházel správní orgán z této žádosti ze dne 22. 11. 2004, z vlastnoručně psaného prohlášení z téhož dne a z protokolu o pohovoru ze dne 1. 12. 2004, v nichž podrobně a nerozporně stěžovatel uváděl důvody, které ho vedly k opuštění Ukrajinské republiky

a k podání žádosti o udělení azylu v České republice. Z těchto důkazů vyplývá, že stěžovatel opustil Ukrajinu v roce 2002, neboť po rozvodu v roce 1998 měl potíže s přítelem bývalé manželky a že žádost o udělení azylu podal až dne 22. 11. 2004 jen proto, aby se vyhnul hrozícímu správnímu vyhoštění, které mu bylo uděleno dne 11. 11. 2004 na dobu tří let. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu jde o úplné a standardní důkazy, z nichž správní orgán čerpal podklady pro svá skutková zjištění, která z uvedených důvodů jsou úplná a mohla sloužit po právním posouzení i pro rozhodnutí ve věci samé. Z uvedených důvodů se proto nemohla setkat s úspěchem ani výtká stěžovatele, že skutková podstata věci nebyla úplně zjištěna a že důkazy, které byly opatřeny za účelem vydání rozhodnutí, nebyly úplné.

Z těchto důvodů proto nemůže obstát ani námitka stěžovatele, že žalobou napadené správní rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů a není zde proto logická vazba mezi tímto rozhodnutím a podklady pro ně a že v důsledku nemožnosti správního usuzování ohledně skutkových a právních otázek byla vadně posouzena žádost o udělení azylu.

Jak již bylo uvedeno, žalobou napadené rozhodnutí naopak vychází z provedených důkazů (žádosti o udělení azylu a protokolu o pohovoru) a z nich vyplývají podklady pro závěr správního orgánu, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Za tohoto stavu je potom i bezchybná právní kvalifikace žalobou napadeného správního rozhodnutí, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu odmítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná. Postup podle tohoto ustanovení zákona o azylu totiž přichází vždy tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu podal tuto žádost s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv o udělení azylu mohl požádat dříve. V této věci tomu tak bylo i podle výpovědi a písemného tvrzení samotného stěžovatele.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2005, č. j. 9 Az 219/2004 - 27, není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele stran přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl přednostně rozsudkem ve věci.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu